

Anmeldelse: FRANKENSTEIN på Teatret ved Sorte Hest

Foto: Robin Skjoldborg/Tommy Frost.

Fantastisk! Så enkelt kan det siges.

Jeg var helt fornumlet, da jeg rejste mig fra FRANKENSTEIN, der er The Why Not Theatre Companys gæstespil på Teatret ved Sorte Hest efter premieren i aftes. Det er som om jeg stadig sidder der.

Inden jeg skriver, lader jeg altid oplevelsen lagre sig i kroppen. Efter en nats søvn går jeg til tasterne. Oplevelsen skal have tid at lægge sig til rette i kroppen. Det er lakmusprøven. Nogle oplevelser kan efterlade en begejstret, men dagen efter kan den være væk igen som dug for solen. Det kan efterlade en begejstret duft, men faktisk være helt væk. Så er der den anden slags oplevelser, hvor jeg bagefter føler mig irriteret og uforløst, når noget har sat sig på tværs. Det er når oplevelsen ikke går op, og jeg først skal finde ud af, hvad det egentlig er, der er sket med mig. Det kan ofte være oplevelser, hvor jeg undervejs ikke har følt mig grebet, og hvor jeg skal bruge lang tid på at forbinde mig med det jeg har oplevet. Det kan ofte være oplevelser, der virker stærkere dagen efter, fordi jeg skal finde et nyt sted at placere det inde i mig. Jeg kan ikke bare lægge det på en eksisterende hyde. Det behøver slet ikke være en dårlig ting. Snarere tværtimod.

Og så er der oplevelser som FRANKENSTEIN, der er betagende teaterrejser, hvor alting går op, og hvor jeg næsten er bange for at rejse mig bagefter, fordi jeg frygter at forstyrre det smukke jeg har oplevet.

Her dagen efter er det stadig underfuld, for oplevelsen er den samme. Den sidder stadig i kroppen på mig. Det er som om den slet ikke vil give slip. Det er det bedste.

Foto: Laura Ioana V.

Det er mødet med et kunstsnerisk univers, hvor alting er så velkalkuleret og velgennemtænkt, at det er en fornøjelse. Den dansk/serbiske dramatiker Tanja Mastilo har skrevet en moderne bearbejdelse af Mary Shelleys roman fra 1818. Fem år efter blev den sat op som teater i London, og blev straks en succes.

FRANKENSTEIN er genskabt utallige gange på film og teater i alverdens forskellige versioner. Det er en historie, der er fortalt så mange gange, at det er svært at forstå, at den stadig vil kunne sige noget til os i dag, men det underfulde er, at den virker helt dugfrisk i denne moderniserede version. Den er grebet mesterligt an. Victor Frankenstein er blevet til videnstabskvinden Victoria Frankenstein, og alting i historien er vendt på hovedet, og alligevel er det helt det samme, men stykket har fået et helt nyt liv og sjæl. Det opstår der foran os på scenen som var det den første gang.

Foto: Laura Ioana V.

FRANKENSTEIN er et nyt, tankevækkende skuespil om ambitiøs videnskab, social isolation og en dyb længsel efter samhørighed. Scenografi og lys af Peter Rasmussen.

Koreografi af Nathan Meister og Nina Larissa Bassett. Video af Sofus Bassett og Valentin Christensen. Musik af Basil Wesil. Det hele smelter sammen til ét hele. Det skal opleves.

Sue Hansen-Stiles er teatrets kunstneriske leder og drivende skuespillerkraft. I forestillingen fødes hun som et misfoster, der afvises af sin skaberinde. Hun skulle have været perfekt, men fødes som gammel. Jessica O'Hara-Baker er Victoria Frankenstein, mens hendes kæreste Edward spilles af Nathan Meister. De er begge klædt i sort, og er futuristisk klædt på af Tanja Mastilo. De kunne være sprunget ud af den franske tegneserieskaber Enki Bilals fascinerende, men meget kolde univers, hvor alle er klædt i sort, hvidsminkede og udstafferet som indgik de i en ny samfundsorden. De er fra en kold planet, for det menneskelige er en hæmsko for det de vil. Helt som i FRANKENSTEIN.

Foto: Laura Ioana V.

Alting er vendt på hovedet, og det gør forestillingen tindrende frisk. Det er en modsætningsfyldt forestilling, for spillet er på mange måder klassisk med lange passager, hvor der tales og tales, men dialogerne er poetiske og det letforståelige engelske sprog er som skabt til at få liv på en scene. Samtidig er forestillingen teknisk set uhyre dynamisk. De smukke indledende filmklip irriterer mig først lidt, for hvorfor skal alting altid pakkes ind i alverdens teknik, men som forestillingen skrider frem, finder det hele organisk på plads i forestillingen, der er dygtigt instrueret af Nina Larissa Bassett. Vi starter med en fødsel og vi ender med en død. Cirklen er sluttet.

Foto: Laura Ioana V.

Skuespillet fra de tre på scenen: Jessica O'Hara-Baker, Sue Hansen-Styles og Nathan Meister kunne ikke være bedre. Det tindrer og vibrerer. Der er ikke én mislyd. Det hele bliver til én stor lysende sæbeboble, der stiger op for øjnene af os og svæver hen over os, og når den til sidst brister, er det efter 1½ time, hvor forestillingen slutter og vi sidder tilbage i teatersalen uden egentlig helt at vide, hvad der er sket.

Publikum sad til premieren fuldstændig stille fra start til slut. Ingen nervøse bevægelser i sæderne. Ingen hvisken. Ingen utålmodighed. Der var en perfekt kontakt fra scene til publikum. Det er en sjælden oplevelse.

Foto: Laura Ioana V.

Samarbejdet med Tanja Mastilo begyndte med "Secrets" på Halmlageret i 2015. Mastilo havde kun skrevet dele af forestillingen, der var et mærkeligt sammensurium af forskellige stemmer og stemninger. Der var tydeligvis noget på fære, men det nåede ikke rigtig igennem og sammen. Med "[Mairead](#)" i 2019 på Teatret ved Sorte Hest kulminerede samarbejdet, og alligevel var forestillingen "[The Cheyenne are leaving](#)" året efter, i 2020, en lige så knugende og betagende oplevelse. Begge var instrueret af Nina Larissa Basset - lige som FRANKENSTEIN er det. Tidligere samme år var Sue Hansen-Stiles alene på scenen i "[Dance with me](#)" (2020) af Peter Asmusen i Solbjørg Højfeldts mesterlige instruktion. Også på Teatret ved Sorte Hest. Stykket opnåede kun få opførelser før den blev lagt ned af covid. Desværre - den fortjener klart en genopsætning! Men ellers skal man helt tilbage til 2014, hvor Sue Hansen-Stiles også var alene på scenen i den prisbelønnede forestilling "[Wit](#)" på Bådteatret. Det var hun stort set også i Becketts "[Happy Days](#)" (2019), hvor hun dog blev sekunderet af Nathan Meister i Peter Dupont Weiss' smukke instruktion. En forestilling, der ligesom FRANKENSTEIN foregik på en scene dækket af jord. To år tidligere var Nathan Meister alene på scenen i pop-up-forestillingen "[Mr Tesla played](#)" (2017) - igen skrevet af Tanja Mastilo. Så på den måde er det en cirkel, der hermed er fuldendt med FRANKENSTEIN.

Et stort tillykke til The Why Not Theatre Company og Teatret ved Sorte Hest for gennem så mange år at have lagt scenerum og hjerterum til så mange dejlige og begavede teateroplevelser - og nu igen med FRANKENSTEIN.

Foto: Robin Skjoldborg/Tommy Frost.

FRANKEINSTEIN

Gæstespil af The Why Not Theatre Company

på Teatret ved Sorte Hest

6. - 28. januar 2023

Medvirkende:

Jessica O'Hara-Baker, Sue Hansen-Styles og Nathan Meister

Dramatiker: Tanja Mastilo

Instruktør: Nina Larissa Bassett

Scenografi og lysdesign: Peter Rasmussen

Koreografi: Nathan Meister og Nina Larissa Bassett

Video: Sofus Bassett og Valentin Christensen

Musik: Barry Wesil

Kostumer: Tanja Mastilo

PR: Sue Hansen-Styles

Producent: Why Not Theatre Company

Spilleperiode: d. 6. – 28. Januar 2023

Spillested: Teatret ved Sorte Hest, Vesterbrogade 150, 1620 Kbh V

Man- fre: kl 20; Lør: kl 17

Varighed: ca 90 minutter uden pause.

Spilles på letforståeligt engelsk

Forestillingen er støtte af: William Demant Fonden, Danske Dramatikeres Produktionspulje, Knud Højgaards Fond, Konsul George Jorck og Hustru Emma Jorck's Fond, I. F. Lemvigh Müllers Fond, Københavns Kommune Scenekunstudvalg.

[Hjemmeside & billetter](#)

Se mere på

[The Why Not](#)